Názoru nejvyššího správního soudu o t. zv. faktickém pojištění lze použíti i za platnosti zákona č. 221/1924 Sb. z. a n.

Stížnost dle svého znění má zřejmě na mysli judikaturu tohoto soudu, v níž došla výrazu právní zásada, že pojistný poměr se všemi důsledky obligatorního pojištění podle nemocenského zákona zakládá se také tím, když zaměstnavatel svého zaměstnance u okresní nemocenské pokladny — byť i v nesprávném domnění, že dle zákona je k pojištění povinen — k nemocenskému pojištění přihlásil a pokladna přihlášku vzala na vědomí (srovnej Boh. A. 2981/24, 4757/25, 4977/25). Tato právní zásada byla sice vyslovena za platnosti nemocenského zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z. a k jeho výkladu, kdežto dnešní spor jest posouditi podle zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří z 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., než oba tyto zákony neliší se v právních pojmech, pokud zde přicházejí v úvahu, a zákon č. 221/24 nemá ustanovení, jež by tomu bránilo, aby právního výkladu, uvedeného v citovaných nálezech, bylo použito plně i na pojištění podle tohoto zákona.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. května 1929, č. 9307/29.)

K pojmu hlavního a vedlejšího zaměstnání.

Usnesením předsednictva okresní dělníky pojišťující pokladny v Senici z 13. března 1924 č. 37/751 byl zamítnut rozklad Slovenské banky, filiálky v Senici — stěžovatelky — do platebního příkazu pokladny, jímž byly stěžovatelce předepsány částkou 1.325 Kč 62 h nemocenské pojistné příspěvky za Pavla Novomestského na dobu od dubna 1920 do prosince 1923. Okresní úřad v Senici výměrem ze dne 16. května 1924 č. 3054/24 nevyhověl námitkám stěžující si banky proti předpisu nemocenských příspěvků za Pavla Novomestského s tímto odůvodněním: »Z výpovědi zaměstnance Pavla Novomestského je patrno, že je řádným zaměstnancem Slovenské banky Filiálky v Senici s řádným 7.000 Kč obnášejícím ročním platem, který si v pravidelných měsíčních částkách vybírá, že pravidelně denně od 9. hodiny do 13. hodiny v bance této pracuje, taktéž to, že plat za tyto úkony s výškou jeho důchodů z obchodu a soukromého majetku je rovnocenný, nemožno tedy považovati jeho postavení v bance za vedlejší, ale v nejhorším případě za rovnocenné, bez kterého výživa jeho rodiny byla by vážně zhoršena. Důvod, že Pavel Novomestský byl osvobozen od placení nemocenských příspěvků v době, kdy byl zaměstnancem bývalé Senické pokladnice, nepadá na váhu, neboť okresní úřad má bezprostřední vědomost o tom, že v bývalé Senické pokladnici úřadovalo se nejvýše třikráte týdně dopoledne od 10 do 12 hodin, taktéž plat zaměstnancův měl jen ráz honoráře a nikoli řádného platu. Z těchto důvodů podle § 12 z. čl. XIX z roku 1907 muselo býti napadené usnesení schváleno. Ministerstvo soc. péče naříkaným rozhodnutím nevyhovělo odvolání stěžující si banky a potvrdivši výměr okresního úřadu z důvodů v něm uvedených, poukázalo na ustanovení § 1. zákona čl. XIX/1907 ve znění § 1. zák. č. 268 z r. 1919 a připomnělo, že provedeným šetřením bylo prokázáno, že zaměstnání Pavla Novomestského v bance nebylo zaměstnáním vedlejším. O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto: Stížnost nemá výtek po stránce právní, vznáší jedině námitky vadnosti řízení. Žalovaný úřad založil naříkané rozhodnutí po stránce skutkové na zjištění, že Pavel Novomestský byl v kritickém období ve službách stěžující si banky jako pokladník s ročním platem 7.000 Kč a že měl přibližně stejný příjem z pramenů jiných (z obchodu a soukromého majetku), a odvažuje toto dvojí postavení Novomestského dospěl k úsudku, že zaměstnání jeho u stěžující si strany nelze hodnotiti za jeho zaměstnání vedlejší, jež by podle § 1. zák. čl. XIX. z r. 1907 ve znění zákona č. 268 z roku 1919